

Què guanya el processisme defensant el marc autonòmic? Diners. Molts diners.

written by Jordi Planas | 4 de novembre de 2019

Segur que moltes vegades us heu plantejat què guanya l'independentisme presentant-se a les eleccions de les cambres legislatives espanyoles. És una qüestió estratègica? Creuen que té recorregut una negociació amb l'Estat des de les seves institucions per assolir un acord per a la independència? O potser per assolir la llibertat dels presos polítics i exiliats? Potser sí, però hi ha un element que sobresurt i que és, possiblement, el més determinant de tots: els **diners**.

És poc sabut però les institucions públiques en què els nostres representants electes participen, entreguen tota una sèrie d'aportacions econòmiques als grups polítics que l'integren per tal de facilitar-ne l'activitat política. Aquesta és una pràctica que des d'un punt de vista teòric i *bonista* té tot el sentit: en un món ideal, permetria que els càrrecs electes duguin a terme el seu programa electoral sense intromissió de les estructures que els envolten. Això els dotaria d'autonomia i independència per assolir les propostes traslladades a l'electorat. Sens dubte, però, la realitat és molt més perversa.

Aquestes aportacions serveixen per a finançar *qualsevol* –dintre dels paràmetres establerts per llei– despesa que discrecionalment el grup polític de torn consideri necessari satisfer per a desenvolupar la seva activitat, i es cobren de manera independent a les retribucions dels càrrecs electes i els càrrecs de confiança (els assessors i assessores que els assisteixen en l'activitat política).

I tot això què té a veure amb la independència, el processisme

i l'autonomisme? Per tenir una resposta, ens cal analitzar les xifres de les quals estem parlant. Per tal de simplificar-ho tractarem les tres principals institucions –en termes econòmics– en les quals els grans partits polítics independentistes es presenten actualment: Senat d'Espanya, Congrés dels Diputats i Parlament de Catalunya.

Senat d'Espanya

Habitualment les aportacions als grups polítics consisteixen en una part fixa –l·ligada a l'existència del grup polític– i una part variable –l·ligada al nombre d'electes que el componen–. En el cas del Senat, la part fixa és de 15.200 € i la part variable de 1.900 € per Senador.

En aquest cas farem una simplificació per aproximar la percepció dels grups polítics, atès que la seva composició és habitualment mixta –formada per diversos partits polítics– donada la dificultat d'assolir representació.

Les dades són les següents (2019):

Mensual	Anual	ERC	15.200 €	182.400 €	JxCAT	9.500 €
			114.000 €			

És important tenir en compte, a més, que tots aquests ingressos són nets d'impostos –també a la resta de cambres– i per tant aquests són els imports finals de què disposen per a la seva activitat.

Congrés dels Diputats

En el cas del Congrés dels Diputats, la part fixa és de 29.026,04 € i la variable de 1.670,17 € per diputat. També se satisfà, addicionalment, una aportació que sols es pot destinar a despeses de seguretat.

Consolidant les aportacions en ambdós conceptes, les dades són

les següents (2019):

Mensual	Anual	ERC	123.180,53 €	1.478.166,37 €	JxCAT
			99.113,87 €	1.189.366,42 €	

Parlament de Catalunya

Paradoxalment, és el Parlament de Catalunya qui satisfà una major aportació als grups. En aquest cas, la part fixa depèn del nombre de diputats del grup parlamentari (segons una sèrie de trams) i la variable és de 8.360 € per diputat.

En aquest sentit, la part fixa mensualment percebuda per part d'ERC i Junts per Catalunya seria de 48.000 €/mes –corresponent al tram de 31 a 35 diputats– i la de la CUP seria de 10.000 €/mes.

Si consolidem les dades amb la part variable, l'aportació total seria de (2019):

Mensual	Anual	ERC	315.520 €	3.786.240 €	JxCAT	332.240 €
			3.986.880 €	CUP	43.440 €	521.280 €

Altres institucions

Finalment, és molt important tenir en compte que no sols aquestes tres institucions fan una aportació –sigui econòmica o en qualsevol altre tipus de recurs– als grups polítics, sinó que altres, com els ajuntaments i les diputacions, també tenen el mateix model i, per tant, la xifra d'aportacions de lliure disposició és encara molt més gran que la que aquí es presenta.

I què té a veure això amb l'independentisme?

Penseu que sou el directiu d'una empresa (partit polític),

teniu a càrrec vostre un negoci amb treballadors i treballadores (càrrecs electes i càrrecs de confiança) als quals heu de mantenir, i una colla d'accionistes (militants) als quals heu de mantenir contents amb un bon resultat al final de l'exercici.

Doncs bé, aquest exemple és la traducció del que és el que molts definim com el **monstre partido-empresarial català: un negoci milionari** el qual ningú que hi participa vol que desaparegui.

Imagineu-vos com aquests partits polítics, que han crescut i viscut –com molta gent al seu voltant– de les aportacions de diners públics de l'Estat. Aportacions que, amb independència del que passi al carrer, mentre segueixin participant del sistema institucional de l'Estat, seguiran percebent.

Creieu, sincerament, que s'arriscaran a perdre milions d'euros anuals per vosaltres? Clarament, no. I no sols ho sembla, ens ho demostren diàriament.

I evidentment és necessari disposar de recursos econòmics per a desenvolupar l'activitat política, això és innegable, però la font d'aquests recursos és el que en última instància acaba determinant els interessos de qui els perceben. En altres paraules: **els partits polítics que en depenen ballen al ritme de l'Estat.**

I us preguntareu: si hi ha un dèficit fiscal de Catalunya en relació amb Espanya, no hi ha l'oportunitat de repartir-se un pastís encara més gran? No podrien cobrar tants o més diners?

Doncs sí, és així, però quan una organització té tals dimensions, li és molt difícil arriscar-se. També ho és per a les persones que hi ha al darrere. Hi ha massa en joc, i es pot assumir un cert risc, però un nou estat (una república catalana) té un risc enorme. **Per molt poc que els agradi Espanya, participar-hi els assegura aquestes fonts d'ingressos.**

És per aquest motiu precisament que considero que donar-los ales a Espanya és perjudicial per al procés d'independència de Catalunya. Penseu-ho: **si deixen de guanyar els diners que perceben de l'Estat i les seves institucions, s'hauran d'afanyar a trobar solucions alternatives.** Una és la independència.

Perquè, sí, no ens enganyem, siguem adults: això va de diners. Possiblement va més de diners que d'alliberament nacional.

Ha arribat el moment de conèixer les dinàmiques i els defectes d'un dels principals enemics de la independència de Catalunya, i aprofitar-les per a convertir-les en oportunitats. **Avui dia, desgraciadament, que entenguin que poden guanyar més amb la independència que no pas de seguir adherits a les institucions espanyoles és l'únic que el que ens dóna l'oportunitat d'assolir-la.** Mentre això no sigui així, ho tindrem molt complicat.

Per últim, us vull fer una darrera reflexió: penseu en aquestes xifres més enllà del 10N. Penseu, quan us vinguin a demanar diners per finançar les seves propostes que presumptament ens hauran d'ajudar a assolir la independència, de la quantitat de diners que els feu ingressar amb un gest tan senzill com votar.